

[Stetter.]

bl. a. fordi anskaffelsen af bedre og nyere driftsmidler som bekendt også afhænger af virksomhedernes indtjeningsevne. Vi ved fra den sidst udkomne vismandsrapport, at en af årsagerne til de faldende maskininvesteringer er den faldende indtjeningsevne.

Ministeren ændrer ikke grænsen for afskrivning på biler, og dette er næppe rimeligt. Bilmærker som f. eks. Volvo og Opel koster i almindelig udførelse og almindelig størrelse over 40.000 kr. i dag, og disse og andre lignende vogne kan ikke siges at være luksusbiler. Såfremt ministeren ikke vil godtage dette ræsonnement, kan jeg yderligere anføre, at det beløb, disse biler senere indbringer ved salg, som bekendt går ind på saldoafskrivningskontoen. Vi mener, at grænsen bør sættes ved 50.000 kr.

Den foreslåede forhøjelse af afskrivnings-satsen skal ifølge forslaget ikke gælde for biler og heller ikke for driftsmidler, der benyttes både privat og erhvervsmæssigt. Det betyder, at den gamle sats på 30 pct. fortsat skal anvendes her, og selv om afskrivningen på blandede driftsmidler skal foretages særskilt, er det med andre ord en kendsgerning, at der skal opereres med to forskellige satser. Det mener vi er administrativt og kontrolmæssigt belastende. Vi ønsker, så vidt det er muligt, at komme frem til en ensartet sats for overgrænsen for afskrivninger, og derfor vil jeg allerede nu anmelden et forslag om at komme af med reglen om, at der kun kan afskrives med den halve sats på driftsmidler, som er anskaffet i sidste halvdel af indkomståret. Afskaffer vi ikke denne variation, kommer vi til at operere med hele fire forskellige satser for højest tilladte overgrænse, nemlig 40 og 30 pct. samt 20 og 15 pct., og det forekommer ærlig talt inderlig overflødig og antikveret. Det, vi trænger til, er en rationalisering og ikke en yderligere komplicering. Provenutabet er ringe, så det kan ikke være afgørende.

Regeringens erklærede erhvervsvenlige indstilling gør sig ikke gældende i forbindelse med forslaget om at ophæve retten til nedskrivning på varepartier indkøbt på bindende kontrakt. Såvel industri- som handelsvirksomheder har i mange år draget fordel af denne regel og har dermed kunnet prissikre sig. Denne prissikring er fortsat nødvendig; de er fortsat en risiko for pris-

fald f. eks. på indkøbte råmaterialer og råvarer, på elektroniske komponenter og andre halvfabrikata. Man har dernæst kunnet udjævne svingende indkomster, og det må også ud fra en almen betragtning være hensigtsmæssigt, at vore private arbejdspladser kan udjævne indkomsterne. Endelig har man kunnet skaffe sig en tiltrængt forøgelse af driftskapitalen ved at udskyde skattebetalingen. Men til trods herfor er der mange, mange private arbejdspladser, som kører med en meget stram likviditet, og med den inflationsudvikling, som vi er ude for, må vi regne med, at det bliver værre endnu.

Får finansministeren sin vilje, dræner han mange private arbejdspladser pengeskasser. De pågældende må så ud på lånemarkedet for at skaffe sig ny kapital, og det er i dag næsten umuligt på grund af låneloft og andre restriktioner, som er effektive. Netop nu har virksomhederne stærkt brug for likvide midler, og det forekommer os at være et helt forkert tidspunkt at tappe de private arbejdspladser for mere end højest nødvendigt. Finansministeren foreslår en gradvis afvikling over kun 2 år, og det betyder en voldsom likviditetsmæssig belastning. Da ministeren sidst gennemførte et forslag om at ophæve kontraktnedskrivningerne, skulle det ske over en periode på 5 år. Det var trods alt lidt mere menneskeligt. Det var dengang ikke menneskeligt nok, og derfor ophævede KVR-regeringen som bekendt den påbegyndte afvikling i maj 1968. Vi håber, at ministeren er til at tale med. Det er uheldigt med denne gentagne siksakkurs.

Dernæst: vi kan takke ministeren for de foreslåede ændringer af ligningsloven, som forekommer os logiske og fremskridtsvenlige.

Endelig vil jeg sige følgende: den konservative folketingsgruppe advarer imod at stille de danske private arbejdspladser ringere end deres udenlandske konkurrenter. Regering og folketing må uundgåeligt sammenligne med forholdene i andre lande. Hertil kommer, at med den frie etableringsret vil placeringen af nye erhvervsinvesteringer ofte afhænge af resultatet af en sammenligning mellem landenes afskrivningsregler og andre erhvervslove. Måske vil også placeringen af erhvervsindkomsterne afhænge af denne sammenligning.

Den konservative folketingsgruppe håber,